

Jenei András

Az enyém

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

Jenei András

AZ ENYÉM

HELMA Kiadó 2025

© Jenei András

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN: 978-963-639-921-4

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

Harmadik kiadás

A borítót Filepné Madarász Viktória festménye alapján Bakó Lilla készítette

Korrektor: Engler József

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Jenei András és
J. A. A. Donath szerzőitől:**

- Emlék-szem – 2023.
- A látó Shakespeare – 2023.
- Altatott álmok – 2023.
- Az éjtükrös szelence – 2024.
- Mindenki jó lesz, tesó! – 2024.
- Hol fogantam, ott leszen sírod (hangoskönyv) 2025.
- A Triannita 1 - Az első szövetség – 2023.
- A Triannita 2 - Az árnylovasok – 2023.
- A Triannita 3 – A bitorló fivér – 2023.
- A Triannita 4 – A sámán álma – 2024.
- A Triannita 5 – A skorpiók útja – 2024.

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:

Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő

Felelős vezető: Drágán György

innovariant.hu

Egy

Tudtam. Egy jó ideje már éreztem és felfogtam, hogy a dolog, ami bekövetkezni látszott, és be is lépett az életembe - elérkezett.

A hosszú és nem kevés munkanapokon, amikor hullaként ültem le a postaládából kivett csekkek fölé a konyhaasztalnál, mikor a rádió hangjából zümmögés lett, és semmi nem jutott már el az agyamig, bambán bámultam ki magamból.

A sárga lapokon kígyóztak a hosszabbnál hosszabb számok. Ezekről már annyira sem féltem, mint előtte, amikor még tétje lehetett volna bárminek, és ezek a jelek harapdáltak, illetve próbáltak harapdálni.

Korábbi életemnek volt egy része, mikor is egy ilyen csekk után azért gondolkodtam el valami újabb munkalehetőségen, mert nem csak rólam volt szó. Ezzel szemben most csak annyi kockázata volt mindennek, hogy ha nem megy tovább, fel kell adjam a függetlenségem, a szabadságom.

„Nos, lássuk csak! Ha ezt eltolom, ezt meg lemondok, és bevállalok még két munkanapot, akkor itt van az, amit ki lehet pipálni.”

Ahogy kezembe vettem az épp soros utalványt, s ahogy odatettem a sarokba a korábbi még fel nem adottakhoz, elment a kedvem mindentől.

Maradt még kettő, na, nem gond, csak jobb lenne, ha már elintéztem volna.

Kinéztam a konyhaablakon, kicsit el innen, kicsit szembe, a másik ház hasonló, azonos szintjén megbújó lakás erkélyén keresztül be, az ottani hálószoa ablakára.

Az esti sötétségben kilátszódott az ottani lámpa fénye, amit befedett az ablak előtt már elhúzott piros függöny.

Odaát egy alak átsuhant a háttérben villódzó tévé előtt, majd megigazította a sötétítőt, aztán lekapcsolta a villanyt.

Visszafordultam.

„Na, lassan kezdődik a sorozat, de még ott a reklám, van időm elmenni a wc-re.”

Felálltam, és miközben vadul berontottam a fürdőbe, magam mögött le, előttem meg felkapcsoltam a villanyt.

A lábam kissé zsibongott. Már megszokottan és mégis ijedten tudatosítottam: megint rettenetesen dagadt a bokám, na most meg még feljebb is. Az meg, hogy a cipő szorítása miatt a lábfejem megmaradt vékonyabbnak, de a bokacsontoktól fentebb ott pangott a nemkívánatos vendég: hát, az aztán nem mindennapi látványt tudott nyújtani.

Egy ideje olyan lett a lábam, mint egy krónikus szívbetegé. Annyi víz maradt benne, hogy ha megnyomtam az ujjammal, bizony elég mély árok szakította meg a relatív vízszinteset-függőlegeset. Tudtam, hogy ez jót nem jelenthet. Ám, amikor elkezdtem észrevenni ezeket a jeleket, a félelem és a felismerés

ahelyett, hogy fejbe vágott volna, becsomagolta, majd mindig összegyúrta a tényeket, és kidobta a kukába. Arra meg ráraktam egy csomó nem olvasott reklám-újságot, és így az egészet betoltam a sarokba az asztal alá. Ott nem látom, azaz nincs is...

„Biztos a napi tizenkét óra gyaloglás, a kevés odafigyelés, a kevés pihenés, az időnként nem tartott diéta, a nem megfelelő beállítás, a nem normális cukorszint, a nem megfelelő odafigyelés, a semmilyen odafigyelés...”

Semmit nem akartam elfogadni. Nem a múltat, ahol minden a szabályokról szólt. Arról szólt, hogy szabályok, amiket betartottam egy ideig, és mégsem éreztem velük két hétnél hosszabban jól magam bennük. Emellett még ott volt az a rengeteg korlát, amit a betegségemnek köszönhettem, az adott nekem ajándékba. Ám nem akartam elfogadni a jelent sem, ahol elhittem magammal, hogy szabad vagyok. Szabad? Hiszen ugyanúgy megvannak a korlátaim, csak épp bedugom a fejem a homokba, és akkor majd jól nem látom azt, ami miatt most dagad a bokám.

Aztán, mialatt megmostam a kezem, belepillantottam a csap fölötti tükörbe.

Te jó ég! Olyan a fejem, mint egy dinnye. Na, ez egyre jobb, mi jöhet még?

„Andris! Olyan duzzadt a szemhéjad!, vagy nem?”

Bezártam magam mögött a fürdő ajtaját, és kezembe véve a távkapcsolót, belezuttyantam a fotelba.

A nagy és szürke készülék, amit nemrég vettem, hatalmas feszültséggel megtöltve a hetven centis képernyőt, kiadta magából az elektronok zizegését, és elindult az esti hangos reklámáradat.

Közel két hónapja a kevés fizumból kialakítottam egy majdnem teljes házimozi-rendszert. Élvezni akartam a dolby-t, vagy legalábbis a sztereót, meg a mozivászon helyett a nem kis képernyőt, és a benne látott képekkel elmenekülni innen, oda, ahol van még jó, van még élet, pénz, szerelem...

„Kösse meg kötelező gépjárműbiztosítását... Feledhetetlen élményt nyújt a sokoldalú technológia a kicsiny és mégis hatalmas kijelzőn... A karosszéria biztonsága... Adjon vért...”

A jobb szemem előtt meglibbent egy árny. Homályosan látszott. Halvány volt, mint mindig, amikor az ember haja belelóg a képbe, aztán hol jobbra, hol meg balra indul, de a teteje stabil, az ott marad.. Hiába söpörtem félre azonban belógó hajtincseimet, továbbra is láttam.

S akkor esett le: ez nem is a hajam. Node, akkor mi ez?

Az a valami egy ideig még bizony ott függött, majd a következő pillanatban eltűnt.

Behunytam a szemem, aztán újra kinyitottam, majd még vagy kétszer.

Nincs. Vagy mégis?

Pislogtam néhányat. Ahogy teltek a másodpercek, egy halvány, kissé rózsaszín csík folyt bele a tévé és a köztem lévő térbe.

Felnéztem, majd oldalra, utána megforgattam a fejem, de a nem létező pókháló, ami most nem fehér, vagy szürke volt, csak nem akart eltűnni. Végül nemhogy ott volt, néha kicsit vastagabb lett, majd elvékonyodott, aztán elhomályosult és kezdte előlről.

A korábban már a bal szememen lejátszódó folyamat miatt most annyira elöntött a félelem, hogy hirtelen kimelegedtem.

Bentről forróság áradt szét bennem, majd gazdag izzadtságcseppek jelentkeztek a homlokomon, ahogy kellett, megremegtem, és lüktetett a fülem, zakatolni kezdett a szívem.

A bal szememen még korábban először elkezdődő kór lassan elmúlt, majd újra jelentkezett és észrevétlenül ott is maradt.

Hogy tudtam-e róla, vagy csak az agyam tiltott le a fél szememről, azóta sem tudom.

„Szedjen sok vitamint, az segít, és ahogy felszívódik az a dolog, a homályosság meg fog szűnni!”

Nem akartam elfogadni a történeteket. Mikor valamiért mégis azt a bal szememet kellett használni, ráfogtam, hogy gyengült a szemüveg, vagy kevés a fény, vagy valami hasonlót, de sosem ismertem be, hogy ott már nem kicsi a baj.

„A látássérültek, félszeműek is élnek...”

Odaültem a telefonhoz, majd bepötyögtem a számokat. Halk zümmögés, amit röviden követett a csengés is.

– Igen?

– Helló, én vagyok!

– Na, már hazaértél? – kérdezte lágyan a kedvesem, akit még a munkahelyünk kapujában engedtem el saját otthona irányába.

A háttérben busz zúgását hallottam, azaz még utazik, a vacsorája, a zuhany és az ágya felé.

– Holnap nem tudok kimenni, ki kell ugranom a tesómékhoz – mondtam összeszedetlenül.

Ha egész nap fekszem, akkor pihentethetem a szemem, a lábaim. Talán reggelre minden elmúlik, és ha mégsem, nem kell megmagyarázni, amit nem akarok. Semmi nem derül ki még jobban, nem futok bele olyan szituációkba, ahol egyértelművé válhat, hogy mi a valóság, mi történik a jelenben.

– Baj van? – kérdezett aggódva, de hangjában benne rejlett az is: „A döntés a tied, de mi lehet az, ami miatt lemondod?”.

– Nem, semmi, csak...

És jöttek a legbambább kifogások, a legidiótább és legátlátszóbb válaszok, melyeknek se értelmük, se valóságalapjuk nem volt.

Ha azt mondanám neki, hogy ”kérlek, gyere ide, mert megvakultam, vagyis meg fogok vakulni, és kegyetlenül félek”, tudom, hogy egy órán belül eljött volna. Ehelyett rövidre zártam a beszélgetést, majd hogy mihamarabb aludni térhessek, letettem a kagylót.

Egy kattánás a lámpa, egy gombnyomás a tévé, és semmi egyéb nem vett körül, csak a sötétség és a megkukult világ. Kint halkan zümmögött a troli, valahol elhúzott egy autó, de igazán csend lett.